

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1945/2019
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат из ..., против туженог „FULL PROTECT“ доо из Београда, чији је пуномоћник Игор Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1160/18 од 10.12.2018. године која је исправљена решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1160/18 од 22.04.2019. године, у седници већа која је одржана дана 02.07.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1160/18 од 10.12.2018. године, која је исправљена решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1160/18 од 22.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 606/17 (15) од 06.03.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене нето зараде у периоду од јула 2012. године до маја 2015. године, исплати износ од 221.625,27 динара, са законском затезном каматом ближе означеном у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужен да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 143.123,00 динара са каматом према Закону о затезној камати од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1160/18 од 10.12.2018. године ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П1 606/17 од 06.03.2018. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћене нето зараде за период од јула 2012. године до маја 2015. године исплати износ од 221.625,27 динара са законском затезном каматом ближе означеном у овом ставу изреке (став 2). Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 74.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1160/18 од 22.04.2019. године исправљена је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1160/18 од 10.12.2018.

године у ставу трећем изреке, тако што је уместо износа од 174.000,00 динара уписан износ од 48.000,00 динара, док је у преосталом делу иста остала неизмењена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 408. („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је тужилац био запослен код туженог на неодређено време, да је Анексом бр. 1 Уговора о раду од 12.04.2011. године, са применом од 01.05.2011. године, тужиоцу, распоређеном на радно место ..., утврђена је основна зарада у износу од 13.572,00 динара, која представља производ цене радног часа од 39,00 динара, коефицијента посла 2,00 и просечног месечног фонда часова рада од 174 часа. Цена радног часа промењена је Анексом 2 Уговора о раду од 23.04.2014. године и од 01.05.2014. године износила је 52,00 динара, док остали елементи за обрачун зараде нису мењани. Тужиоцу је радни однос код туженог престао дана 07.05.2015. године због престанка потребе за његовим радом, уз исплату отпремнине. Приликом престанка радног односа тужилац је са туженим закључио Споразум о регулисању права и обавеза из радног односа, којим је између осталог, констатовано да су у целости регулисана права, обавезе и потраживање из радног односа запосленог код послодавца, који се изјаснио да прихвата отпремнину по опцији Програма за решавање вишка запослених од 15.04.2015. године у износу од 608.050,00 динара. Даном закључења споразума утврђено укупно потраживање запосленог према послодавцу по основу неисплаћених зарада, накнада зарада и других примања по основу рада које ће послодавац измитирати запосленом у року од 6 месеци од дана достављања решења о отказу уговора, као и да запослени нема друга потраживања према послодавцу. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да је у спорном периоду тужиоцу вршен обрачун зарада применом уговорених цена рада (39,00 динара а од 01.05.2014. године 52,00 динара) које су биле ниже од минималне цене рада коју прописује Социјално-економски савет, а самим тим и основица за обрачун зараде била је мања од минималне зараде. Висина потраживања тужиоца за период од јула 2012. године до маја 2015. године утврђена применом минималне цене рада по сату прописане од стране Социјално-економског савета, временаведеног на раду и уговореног коефицијента за обрачун зараде који је износио 2,00 и износи 221.625,27 динара. Тужиоцу је исплаћена уговорена зарада, а исплаћени појединачни месечни износи зарада за утврђени период од јула 2012. године до маја 2015. године, били су виши од минималних зарада прописаних од стране Социјално-економског савета, а према табеларном прегледу из допунског налаза и мишљења вештака од 18.01.2017. године.

Из овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев, са образложењем да је уговорена цена рада по сату од 39,00

односно 52,00 динара, била нижа од минималне цене рада по сату коју прописује Социјално-економски савет, због чега је и основица за обрачун зараде тужиоца била нижа од минималне зараде, што је довело до исплате нижих износа од припадајућих, а у досуђеној висини.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев правилно налазећи да тужиоцу не припада право на исплату зараде применом минималне цене рада коју одређује Социјално-економски савет, јер исту није уговорио са туженим као послодавцем, имајући при том у виду и то да уговорена цена рада може бити нижа од минималне цене коју одређује Социјално-економски савет (о чему се изјаснио Уставни суд РС у својој одлуци Уж 1837/2011 од 03.04.2013. године), па како је вештачењем утврђено да је тужиоцу исплаћена уговорена зарада и да су исплаћени појединачни месечни износи за утужени период били виши од минималних зарада, према табеларном прегледу из допунског налаза и мишљења од 18.01.2017. године, што парничне странке нису спориле, то тужиоцу не припада право на потраживану разлику зараде.

Заузето правно становиште другостепеног суда је, по налажењу Врховног касационог суда, правилно. Наиме, запосленом који у радном месецу остварио стандарни радни учинак и пуно радно време, односно радно време које се изједначава са пуним радним временом, сходно одредби члана 111. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 са изменама и допунама), не може да се исплати зарада у нижем износу од износа минималне зараде објављеног за период који се посматра, без обзира на то у каквом је стању пословање конкретног послодавца. С друге стране, сагласно одредбама члана 112. став 3. и 4. Закона о раду, за утврђивање минималне зараде нарочито се узимају у обзир трошкови живота, кретање просечне зараде у Републици Србији, егзистенцијалне и социјалне потребе запосленог и његове породице, стопа незапослености, кретање запослености на тржишту рада и општи ниво економске развијености Републике Србије. Минимална зарада се утврђује по радном часу за период од најмање 6 месеци, и тако утврђена цена рада по радном часу, где се узимају у обзир сви напред наведени критеријуми, не може бити третирана као најнижа цена рада за најједноставнији посао, с обзиром на то да се приликом одређивања висине минималне зараде релативизије чињеница о врсти посла у конкретном случају, због чега је минимална зарада једнака за све запослене у Републици Србији, без обзира на то који посао обављају. Висина минималне зараде за одређене месеце утврђује се тако што се претходно утврђена вредност радног часа помножи са укупним бројем радних сати у једном месецу, према одговарајућем статистичком податку о укупном броју радних сати у посматраном месецу. Уговорена цена рада може бити нижа од минималне цене рада коју одређује Социјално-економски савет, о чему се изјаснио Уставни суд РС у својој одлуци Уж 1837/2011 од 03.04.2013. године. Стога се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Неосновани су наводи у ревизији да зарада тужиоца у себи садржи поред основне зараде и увећану зараду по разним основама, у конкретном случају по основу рада у сменама, по основу рада ноћу и по основу рада у нерадне дане (недеља), што све увећава основну зараду, па тако утврђена зарада, по самом току ствари, мора бити већа од минималне зараде, јер није иста структура елемената по врсти и по висини исплаћене зараде и минималне зараде, а тужени, да би испунио своју обавезу из колективног уговора, сам је утврђивао и доплаћивао разлику између уговорене цене

рада из 2008. године и минималне цене рада по часу ступањем на снагу Колективног уговора од 2011. године, али је није правилно обрачунавао, како у погледу основне, тако и по свим видовима увећане зараде, због чега постоји разлика у мање исплаћеној заради, чију је висину утврдио поступајући вештак економске струке. Наиме, у конкретном случају, према табеларном приказу из допунског налаза и мишљења вештака од 18.01.2017. године, тужиоцу су исплаћени већи појединачни месечни износи зарада за утужени период од минималних зарада, што парничне странке нису спориле у току поступка, па је правилан закључак другостепеног суда да тужиоцу не припада право на потраживање разлике зараде.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић